

Обработване на полето.

Нѣкой си земеделецъ поучавалъ и наставлялъ мънечкыйа си сынъ тѣй: „Учи са сыноко, гледай и запаметяй, какъ азъ и другытѣ орачи оремъ и обработама нивята, какъ въ рохката земя сѣймы сѣмето; пригледвай и забѣлѣзвай, какъ нивята послѣ наченватъ да никнатъ и да са расзеленяватъ, какъ младытѣ и крѣхкытѣ имъ стърковцы растатъ, какъ тѣ даватъ класъ, и въ класа какъ са налива зърното. Слѣдъ туй вниквай добрѣ и запомнѣй, какъ съе съерповетѣ рѣжемъ и жнемъ стърковетѣ, какъ ги вържемъ на снопове какъ сноповетѣ, псѣхналы, ги собирамы та ги склаждамы, какъ ги прѣвозямы на хармана, какъ тамъ ги вършемъ, че отдѣлямы зърната отъ сламата. Най послѣ, като насышимъ храната въ хамбарытѣ, какъ отъ нея земамы, подеѣвамы, завозямы на воденица, та смиламы брашно и какъ отъ брашното мѣсимъ и испичамы брашно и какъ отъ брашното мѣсимъ и испичамы хлѣба. Сичко туй гледай добрѣ да научишь, защото — *„нийдѣ нѣма наготово мѣсенъ че повѣсенъ“*.

Тыква и круша.

Нѣкой си селянинъ прѣзъ горѣщыйа лѣтень некъ, заморенъ на полската си работа, отишелъ въ единъ мысерликъ подъ сѣнката на една висока и кычѣева круша за да си почине. Като стоѣлъ той тамъ подъ сѣнката и разгледвалъ ту кычѣетата круша съ нависналытѣ ѳ дребны крушы, ту една голѣма тыква що имало въ мысерлика, наченалъ да разсѣжда въ себе си и да си говори тѣй: „Господъ съвсѣмъ на-